

11244

285

Nagy Károly:
A ZÜLLÖTT ASSZONY

11244

285.

A ZÜLLÖTT ASSZONY

REGÉNY

IRTA

NAGY KÁROLY

LITERARIA KIADÓVALLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

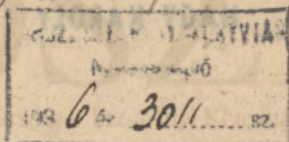
Minden jogot fenntartunk.

A fõdelet Rosen készítette.

Foto: Paramount.

11.299/285

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfõn és pénteken.

Szerkesztõség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelõs:

dr. id. Kovács Dénes.

Elõfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

Egy napi sötétzárka

Mr. Green, a rjeburni fegyház igazgatója befejezte az írást és megnyomta az íróasztalára szerelt csengő gombját.

Nagybajuszú, tömzsi, egyenruhás férfi lépett be.

— Örmester, vezesse fel, a 321-est!

Az örmester feszesen tisztelgett és kiment. Az igazgató elővette a fegyháznaplót, kikereste benne a háromszázhuszonegyedik oldalt és figyelmesen olvasta végig. Mire elkészült, kopogtattak az ajtón.

— Lehet!

Az örmester lépett be a rabbal.

A 321-es lassú léptekkel jött be a szobába. Az igazgató figyelmesen nézett végig rajta. Pillanatokig vizsgálta, tetőtől talpig.

A 321-esnek, magas, értelmes homloka volt, szőke haja gondozatlanul lógott a szemébe, hibátlan alakját a bő rabruha sem tudta elrontani, nagy, barna szemében szenvedések és titkok tüzeltek.

Az igazgató most lassan, kényelmesen cigaretta-ára gyújtott és intett az örmesternek.

— Maga kimehet, őrmester!
Az őrmester tisztelgett, megfordult és kiment.
— Heléne Worth!

A 321-es felpillantott; kicsit meglepte, hogy a nevén szólítják. Elszokott tőle. Ebben a házban nincsenek nevek. Igazgató úr van, őrmester úr van, felügyelő van, azonkívül csak számok, szürke, semmitmondó és mégis olyan sokmindent kifejező számok.

— Heléne Worth! — ismételte az igazgató.

— Igenis, igazgató úr!...

— Maga holnap délután hat órakor szabadul.

— Igenis.

— Tizenhathónapos büntetését kitöltötte és ezalatt az idő alatt példásan viselkedett. Két hónappal ezelőtt, anélkül, hogy maga tudott volna róla, megkérvényeztem, hogy hátralékos büntetését engedjék el. Sajnos, a kérvényt elutasították, nem sikerült.

— Köszönöm, igazgató úr!

— Most pedig közölnöm kell magával, amiért tulajdonképpen felhivattam.

Elgondolkozva köszörülte a torkát, aztán monoton hangon folytatta.

— Magának van egy kislánya, Edna Worth, négy éves; így van?

Az asszonynak arcába szökött a vér az izgalomtól.

— Így van, igazgató úr.

— Amikor maga bevonult ide, a gyermeket férjének rokonai vették magukhoz. Miután az ön kiszabadulása esedékessé vált, a rokonok be-

jelentették a gyámhatóságnál, hogy a gyermekeket
ők akarják nevelni.

Heléne Worth megkapaszkodott az íróasztal-
ban.

— Ők akarják?... az én gyermekemet?...

— Igen. A rokonság véleménye szerint ön
olyan életmódot folytatott, amely alkalmatlanná
teszi egy gyermek, különösen egy leánygyermek
nevelésére.

— De igazgató úr, hiszen én...

— Ne velem vitatkozzék, Mrs. Worth, én csak
a tényeket mondom el. A gyámhatóság most ho-
zott döntést, bár az ön ügye nincs száz száza-
lékig tisztázva. A gyámhatóság már megküldte
a választ és ezt kötelességszerűen közölték
velem.

Az asszony izgatottan tördelte remegő kezét.

— A válasz? Igazgató úr, mi a válasz?

— A válasz határozott: nem.

— Nem?!

— Nem.

Heléne Worth sikoltozva, vérvörös arccal ug-
rott az íróasztalhoz.

— Igazgató úr, ez nem lehet! Ez nem történ-
hetett meg! Ezt nem tehetik velem! Nem vehetik
el a gyermekemet! Nem büntethetnek így! Hi-
szén már megbűnhődtem azért, amit tettem. Ti-
zenhat hónapot vettem el az életemből, a fiatal-
ságomból! Tizenhat hónapja élem a névtelen
emberek életét, tizenhat hónapja nem beszéltek
velem úgy, mint emberrel szoktak. Tizenhat hó-
napja nem állhatok fel és nem ülhetek le a fel-

ügyelők engedélye nélkül. Tizenhat hónapja nem olvastam egy rendes könyvet, nem kaptam ajándékot és nem adtam alamizsnát, de nem bántam, nem bántam semmit, mert ha eltelt egy nap, akkor boldogan tudtam, hogy megint közelebb jutottam ahhoz az időhöz, mikor megcsokolhatom az én kicsi Ednámat... És most, most, amikor már csak egy nap, egy lépés választ el tőle, most meg akarnak fosztani ettől is. Az életem egyetlen céljától és értelmétől? Igazgató úr, könyörgöm, ne tegyék ezt velem, ne akarják, hogy megőrüljek!

Az igazgató tehetetlenül vonta fel a vállát.

— Édes fiam, én nem tehetek semmit. Nem tőlem függ...

— De igen! Igen! Igen! Igen! Ön szólhat az érdekemben. Ön tudja, hogy milyen példásan viselkedtem egész idő alatt. Ezalatt a tengerhosszú tizenhat hónap alatt. Igazgató úr, önnek tenni kell valamit! Egy kétségbeesett anya könyörög önnek...

— Nagyon sajnálom magát, Heléne Worth, de nem tehetek semmit. Az én szavam ebben az ügyben semmit sem ér.

Az asszony teljesen elvesztette önuralmát, Odaugrott az igazgatóhoz, megragadta a kabátját és eszméletlenül rikácsolta.

— Gazemberek vagytok! Aljas gazemberek! A föld alá dugtatok másfél évvel Állatot csináltatok belőlem! Mindenkinék a kutyája voltam! Most a gyerekeket is elraboljátok! Gyilkosok! Gyilkosok! Gyilkosok!

Szörnyű erővel fojtogatta a férfit, aki hiába igyekezett magáról lerázni az örvöngő asszonyt. A dulakodás zajára berohant az örmester. Kiszabadította az igazgatót szorongatott helyzetéből és úgy hátracsavarta az asszony karját, hogy az térdreesett.

Az igazgató lihegve ült le. Zsebkendőjével megtörülte verejtékes homlokát, aztán intett az örmesternek, hogy kimehet.

Mikor magukra maradtak, csendesen nézte a földreroskadt asszonyt.

Végre megszólalt.

— Megörült maga egészen? Mi értelme volt ennek? Maga kultúrember? Maga nagyvilági dáma?

Heléne Worth lassan ingatta a fejét.

— Nem, igazgató úr — sutlogta, — nem vagyok kultúrember és nem vagyok dáma. A 321-es vagyok ...

— Ez után a viselkedés után megérdemelné, hogy még vagy két hónapig az maradjon. Mőködésben állna meghosszabbítani a büntetését. Tudja maga, mi az, amit csinált? Lázadás.

Egy pillanatig hallgatott.

— Mindazonáltal igyekszem megérteni a lelkiállapotát. Nem akarom még két hónapra itt tartani. Büntetés nélkül azonban természetesen nem ússza meg a dolgot, már csak annál kevésbé sem, mert tanuja is volt a maga erőszakoskodásának.

Csengetett. Az örmester belépett.

— Örmester, adja át a 321-est a főfelügyelő-

nőnek és mondja meg, hogy huszonnégy órai sötétzárkát kap. Megértette?

— Igenis.

— Mehetnek!

Heléne Worth, nyomában az őrmesterrel, lehajtott fejjel ment ki az irodából. Az őrmester átadta a nagy darab keményarcú, szélescsontú főfelügyelőnőnek, pár szóval felvilágosította a történetekről és visszament a fegyháziroda előszobájába.

— Igaz ez, Heléne, maga megtámadta az igazgató urat?

— Igaz, főfelügyelőnő.

— Hihetetlen! Maga, akivel közel másfél év alatt nem volt semmi baj..., meg akarta fojtani?

— Igen.

— És csak egy napi sötétzárkát kapott?

— Igen.

A főfelügyelőnő megcsóválta fejét.

— Hihetetlen, hogy maga milyen szerencsés. Heléne Worth ránézett.

— Igen — mondta csendesen, — nagyon szerencsés vagyok...

Elájult? — Igen

A nehéz vasajtó zárjában megfordult a kulcs. Az ajtó kinyílt és a felügyelőnő felkattantotta zseb villanylámpáját. Pár pillanat múlva hátra szólt.

— Mrs. Romery, készítsék elő a hordágyat!

— Elájult? — kérdezte a főfelügyelőnő?

— Igen.

Hóna alá nyúlt a földön fekvő Heléne Worthnak és kihúzta a másfél méter hosszú, másfél méter széles zárkából a folyosóra.

A szűk, levegőtlen, vaksötét, bútornélküli zárka alapos pusztítást végzett a háromszáz huszonegyesen. Szőke haja csapzottan lógott arcába, bőre fehér és élettelen volt, a vastag rabruha az izzadságtól csuromvizesen tapadt testéhez és keskeny, szépformájú kezén friss fognyomok piroslottak, amint kínjában, vagy féltelmében véresre harapta.

Feltették a hordágyra és bevitték a cellájába. A főfelügyelőnő mellette maradt és ecetes vízbe mártott ruhával dörzsölte homlokát és arcát.

Heléne Worth magához tért. Értelmetlenül nézett Mrs. Romeryre, aztán sikoltozni kezdett.

— Csillapodjék, fiam! — mondta az asszony.

— Nincs már semmi baj. Nyugodjon meg!

Heléne Worth testét rettenetes idegroham rázta meg. Sírógörcsöt kapott. A főfelügyelőnő újra dörzsölgetni kezdte arcát az ecetes kendővel.

Végre elmúlt a roham. A háromszázhuszonegyes lihegve feküdt az ágyon. Megfogta Mrs. Romery kezét és szakadozottan mondta.

— Jaj, főfelügyelőnő, ez szörnyű volt! Azt hittem, hogy megőrülök... Eleinte nem éreztem semmit... Odatámaszkodtam a falhoz és a kis lányomra gondoltam. Aztán... nem tudom, órák, vagy percek teltek-e el... hiszen az a ré-

mes, hogy nem lehet kontrollálni az időt... egyszerre félni kezdtem... Az a pokoli sötétség!... szinte meg lehetett fogni, olyan tömör volt. Vakon, tapogatózva tettem egy pár lépést. Egy ágyat, vagy csak egy széket kerestem... Nem volt semmi, csak a hideg falba ütközött a kezem... leültem a földre, vártam és a félelem lassan emelkedni kezdett bennem és ellepett, mint dagálykor a tenger...

Lassan maga elé emelte a kezét.

— Nézze, véresre haraptam a kezem. Nem érti ezt senki, csak aki eltöltött egy ilyen rettenetes napot abban a pokoli sötétségben. A szemem előtt tüzes karikák ugráltak. Ha behunytam a szemem, akkor is... És kevés volt a levegő... Azt hittem, megfulladok... megpróbáltam aludni. Lefeküdtem a padlóra, de nem jött álom a szememre... megpróbáltam magam elé képzelni a kislányom arcát. Nem sikerült...

Megragadta Mrs. Romery kezét és kétségbeesetten sikoltotta.

— Főfelügyelőnő, én nem emlékszem a gyermekem arcára!

Mrs. Romery csillapítóan simította végig a homlokát.

— Dehogyan nem emlékszik, fiacskám. Ha majd látni fogja, megismeri. Ez csak azért van, mert fáradt.

A csuklójára csatolt karkötőórájára pillantott.

— Most pihenjen egy kicsit, fiam! Két óra múlva szabadul. Próbáljon aludni egy kicsit, mert különben nem lesz ereje elmenni. Na, szé-

pen engedelmeskedjen! Úgyis utoljára engedelmeskedik nekem...

Heléne Worth még hallotta, amint megfordul a zárban a kulcs. Aztán elnyomta az álom...

A züllött asszony

Heléne Worth megmarkolta kis kezításkája fülét. Összehúzta magán jólszabott trench-coat-ját és egy taxihoz lépett

— New-Yorkba megyünk! — mondta a soffőrnek. — Wawerly-allé 4.

A soffőr besegítette és berakta mellé a táskáját.

— Wawerly allé 4. — ismételte aztán a fegyház felé bökött az ujjával. — Onnan jön?

Az asszony igent intett és hátradőlt az ülésen, olyan arccal, akinek semmi kedve sincs beszélgetni. A soffőr azonban tovább érdeklődött.

— Csalás? Zsebnetszés? Betörés?

Heléne Worth a férfira emelte nagy, barna szemét.

— Nem — mondta nyugodtan, — gyilkossági kísérlet.

A soffőr meghökkenve húzta be a fejét. Nem a tény döbbsentette meg, hanem a száraz, szenvtelen hang, ahogy mondták. Becsapta az autó ajtaját és elindította a kocsit.

Egész úton nem szólt egy szót sem.

A Wawerly-allé 4. számú villát két vénkissasszony bérelte: Anne és Dorothy Worth.

A két idős hölgy, a három évvel ezelőtt elhunyt Morris Worth nővére volt. Mikor Heléne Worth-ot letartóztatták, ők vették magukhoz fiavérük kislányát és később az árvaszéknél is kiverekedtek, hogy végleg nekik ítéljék a gyermeket.

A Worth kisasszonyok halcsontos fűzöt és nyakig gombolt fekete selyemruhát hordtak. Mindegyik hordott ezenkívül egy csontkeretes szemüveget és egy kontyot. Kimérten jártak-keltek a villában, nem ültek autóba, nem olvastak regényeket és nem mosolyogtak.

A kis Ednát szerették a maguk módja szerint, de ez a szeretet ép olyan merev és mosolytalan volt, mint az egész életük.

Anne és Dorothy, mint minden nap, ma is kint ült a villa verandáján és sakkozott.

Ezt a férfiaknak kitalált játékot körülbelül negyven éve üzték kitartóan és szenvedélyesen. Minden délután három órakor leültek a hatvan-négy kockás tábla mellé és pontosan hatig játszottak.

Dorothynak azonban ma nem ment a játék. Szórakozottan tologatta a művészies faragású fi gurákat. Annenak végül is feltűnt a dolog.

— Mi van veled Dorothy?

— Nem kellene még a gyereket behívni?

— Nem. Gyönyörű idő van. Biztos, hogy kitűnően érzi magát a kertben. De nem ez izgat téged!

— Nem.

— Hát mi?

Dorothy eltolta maga elől a sakktáblát és le-
sújtó pillantást vetett nővéreére.

— Mit kérdezed, hiszen nagyon jól tudod ma-
gad is?

— Arra az asszonyra gondolsz?

— Igen. Ma szabadul.

— Ma szabadul. Tudom. Miért érdekel ez
téged?

— Na hallod? Biztos, hogy idejön.

— Ide? Csak nem képzeled? Ez lehetetlen.

— Hogy volna lehetetlen. Egészen természe-
tes, hogy látni akarja a gyermekét.

Anne ideges mozdulattal lesöpörte a figurákat
a tábláról.

— Szóval kezdődik a harc!

— Igen. Kezdődik.

— Én nem hiszem, hogy ide merjen jönni.

Dorothy felelni akart, mikor a szobalány lé-
pett be.

— Na, mi az, Mary?

— Mrs. Worth van itt, Miss! — mondta a
leány.

Anne és Dorothy egyszerre ugrott fel.

— Hát csakugyan el mert jönni!

— Remélem — mondta Anne, — tisztában
vagy vele, hogy nem fogadjuk? Semmi szükség
rá, hogy fegyháztöltelékek járjanak hozzánk.

Dorothy a szobalányhoz fordult.

— Mondja meg annak a hölgynek, Mary,
hogy nem áll modunkban fogadni!

— Végtelenül sajnálom, akkor engedelmeük nélkül jövök be! — hangzott az ajtóból.

Anne elvörösödött a dühtől.

— Menjen ki, Mary, — mondta, aztán kimért, méltóságteljes léptekkel Helénehez ment.

— Mit óhajt?

— A gyermekemet.

— Az árvaszék ráncbízta a gyermeket. Maga nem alkalmas rá, hogy felnevelje.

— Az én gyermekem... ha már képesek arra, hogy az anyától elrabolják gyermekét, legalább a gyermektől ne rabolják el az anyját.

— Ön nem hiányzik Ednának. Ez a szerencse; Ön nem anya. Ön egy züllött asszony.

— Züllött?

— Igen züllött. És erkölestelen. Ezzel elegendjék meg. Nem tartóztatjuk tovább!

Heléne Worth-nak könny szökött a szemébe. Összekulcsolta a kezét.

— Anne — mondta — ne legyen ilyen kíméletlen! Higyje el, hogy nem vagyok rossz. Csak szerencsétlen. Hogyan bizonyítsam be? Könyörgöm...

— Ne könyörögjön! Felesleges. És jegyezze meg, hogy magának nem vagyok Anne, hanem Miss Worth és most menjen!

Jéghideg és ellentmondást nem tűrő hangja felőrölte Heléne ellenálló erejét. Kétségbeesetten eresztette le kezét és Dorothy-hoz fordult.

— Dorothy — mondta, — maga valamikor szeretett engem...

— Ma már nem szeretem!

Legalább azt engedjék meg, hogy lássam.
Hogy megcsókoljam...

— Feleslegesen izgatná a gyermeket. Mondjon le erről.

Heléne összeszorította a fogát. Halkan, kevényt mondta.

— Tudják, hogy maguk micsodák? Lelketlen, szívtelen bestiák, akikből kiveszett minden érzés! Vegyék tudomásul, hogy most már igenis harcolni fogok a gyermekemért. Nem fogom tűrni, hogy boszorkányok neveljék!

Megfordult és bevágta maga után az ajtót.

Te sírsz, ha fürdelnek?

Heléne Worth gyorsan ment végig a kerti ösvényen. Kinyitotta a rácskaput és kilépett az utcára. Pár lépést tett csak, amikor lábai egyszerre felmondták a szolgálatot és meg kellett kapaszkodnia a rácskerítésben.

Ott benn, a kertben egy kislány játszott.

Heléne kimeredt szemmel nézte a gyermeket. Ujjai görcsösen markolták a vasrudakat. Torka kiszáradt. Alig hallhatóan suttogetta.

— Edna!

A kislány azonban meghallotta a suttogetást. Kíváncsian jött a kerítéshez.

— Te szóltál hozzám?

— Igen, drágám!

— Ki vagy te?

Heléne lenyelte a könnyeit.

— Hát már elfelejtettél kicsikém? Persze, hogy elfelejtettél. Hiszen tizenhat hónapja, hogy... de azért fáj, hogy nem ismertél meg.

— Hol fáj?

Heléne a szívére tette a kezét. — Itt.

— Ha megsimogatom, akkor elmúlik?

— Akkor elmúlik, drágám.

— Hát hajolj beljebb!

Kinyújtotta a rácsra a kezét. Heléne elkapta és megsókolta.

— Én vagyok az anyukád, Edna! Ismerj meg! Ismerj meg végre, drágám!

A kislány összevonta szemöldökét.

— Igen, azt hiszem, nem hazudsz. Azt hiszem, csakugyan te vagy az anyukám, de akkor nekem nem szabad veled beszélgetni.

— Miért?

— Mert Dorothy néni és Anne néni azt mondta, hogy te rossz anyuka vagy és ha beszélgetek veled, én is rossz leszek.

Heléne összeszorította a fogát és hallgatott. Nézte a gyermek égszínkék szemét és fehérfalú, fehérbútorú gyerekszobát látott, egy nevelő, hancúrozó kislányt, amint az ő hátán lovagol, aztán lihegve leroskad a vastag szőnyegre és mire az ágyba viszi, már alszik is. Percek teltek el, míg megszólalt.

— Ne félj semmit, kicsikém! Nem leszel rossz, ha velem beszélsz. És én sem vagyok rossz. A te anyukád jó és tiszta.

— Tiszta? Mondd csak, neked is minden nap kell fürödni, mint nekem?

Heléne komolyan bólintott.

— Persze! Rendes ember minden nap fürdik.

— Te sírsz, ha fürdetnek?

— Nem. Azért nem kell sírni! Te talán sírsz?

A kislány elbiggyesztette a száját.

— Ha nagyon beszappanoznak, akkor sírok.

— Nem szégyeled magad? Ilyen nagy lánynak nem szabad sírni!

— Jó, akkor nem fogok többet sírni.

Heléne két kezével vad erővel markolta a rácsot, amelynek néhány rudja árnyékot vetett arcára, a lemenő nap fényében.

És az járt az eszében, hogy a vasrács végzet-szerűen követi mindenhová, hogy elválassza elrontott élete egyetlen örömétől, a gyermektől. Tizenhat hónapig is egy vasrács előtt állt. Most is. Csakhogy most ő volt kívül, ennyi az egész. Ez a vasrács azonban ép oly kemény és ép olyan hideg, mint az volt.

Benyújtotta kezét és megsimogatta a kislány fejét. Ekkor hangokat hallott. Az öreg kertész jött oda.

— Bocsánat, lady, miss Dorothy utasított, hogy vigyem be a kislányt. Nagyon haragszik a Miss...

Megfogta Edna kezét és elindult a kerti ösvényen befelé.

*

Heléne Worth lassan, kicsit ingadozó léptekkel ment fel szerény szállodai szobájába. Teát főzött magának és cigarettára gyújtott.

Csend volt és az asszony úgy nézett bele az

életébe, hidegen és szenvtelenül, mintha valami nagyon távoli csillagot tanulmányozna egy barátságtalan obszervatóriumban, a kívülálló laikus, udvarias érdeklődésével.

Igen. Két évvel ezelőtt kezdődött az egész. Akkor futott az élete hibás vágányra. Akkor látta be végleg, hogy sosem tudja megszeretni az urát, az öregedő Patrick Worth-ot, akivel érdekházasságot kötött nagybátyja kényszerítésére. Akkor ismerkedett meg nagy elhagyatottságában Pancho da Rivera-val, a délamerikai fegyverügynökkel.

Pancho da Rivera magas, karcsú, szélesvállú, nagyon jól öltözködő, barna arcú, fekete hajú és fekete bajuszú fiatalember volt. Tudta, hogy szép a foga, tehát sokat mosolygott, akkor is, ha nem volt rá különösebb oka. Szerelmes szavakat súgott Heléne fülébe és nagy acélszürke szemében a pampák napja tükröződött vissza. Hangja síma és meleg volt és ő, Heléne egyszer komolyan ellágyult. Ez a hang megfogta, lenyűgözte, leteperte és megszedítette. Nem tudott semmiről. Kötelesség, jóérzés és izlés, mintha mind ismeretlen fogalmak lettek volna előtte. Egy esős, ködös, őszi délutánon felosont a délamerikai lakására.

Maga sem tudta, szereti-e ezt az embert. Ájult kábulatban élt két hónapon keresztül.

És aztán már nem lehetett megállítani a végzet elszabadult lokomotívját. Az ura mindent megtudott és beadta ellene a válókeresetet.

Három nappal a tárgyalás előtt Patrick

Worth-ot autószerencsétlenség érte. Haldokolva szállították szanatóriumba. Helénet nem engedte ágyához, hanem közjegyzőt hivatott.

— Hatszázezer dollár a vagyonom — mondta. — Általános örökösöm a kislányom. A feleségemtől, sajnos, nem tudtam elválni. Miután pedig a nevemet viseli, nem tűröm, hogy nyomorogjon. Havi kétszázötven dollár járadékot kell kapnia.

Heléne Worth ivott egy kortyot a teából és csendesen szívta cigarettáját. Az emlékek pedig jöttek tovább katonás rendben.

Az ura halála után egy héttel nagy jelene volt Pancho da Riverával. A délamerikai mindenáron feleségül akarta venni és örökbe akarta fogadni Ednát. Heléne az első pillanatban örült a dolognak, de aztán egyszerre megvilágosodott előtte, hogy ez az ember a hatszázezer dollárt akarja. Nem-et mondott.

Borzasztó jelenet következett. Szó szót követett. Rivera valósággal őrzöngött. Heléne halk szóval próbálta megnyugtatóni.

— Nem illünk egymáshoz, Pancho! — mondta. — Legjobb, ha szépen elbúcsúzzunk egymástól. Eressz el engem. Szerettelek, a tied voltam, talán boldog is voltam melletted, de ez legyen neked elég. Eressz el engem most már!...

Pancho da Rivera őrzöngve ugrott fel.

— Inkább megöllek, de nem mégy ki innen! Felkapta a szélespengéjű indián bowie-kést, melyet papírvágónak használt. Heléne rémülten

hátrált. Az íróasztalon megpillantotta Rivera revolverét. Utánakapott és lőtt...

Rivera nem halt meg és az esküdtszék nem látta száz százalékgig igazolva az önvédelmet. Tizenhathónapi börtönt kapott...

Tizenhat hónap!

A bestia

— Ügyvéd úr nem tud nekem tanácsot adni?

Mr. O'Brien, a Worth család ír származású, öreg ügyvédje zavartan sodorgatta hatalmas ősz bajuszát és szomorúan csóválta a fejét.

— Sajnos, nem, Mrs. Worth. Az árvaszék döntése ellen nem lehet semmit tenni. Mindenestre rajta leszek, hogy bizonyos idő múlva elsimuljanak az ellentétek. Megpróbálom meggyógyítani a Worth-nővérek szívét. Nem fog hamar menni, de talán sikerül.

— És addig nem láthatom a kislányomat?

Mr. O'Brien mérgesen krárogott.

— Egy anya mindig találhat módot, hogy láthassa kislányát. A gyermek állandóan a kertben van. Maga is mondja, hogy már beszélt vele. Érje be egyelőre ezzel. Aztán majd meglátjuk...

Heléne felállt.

— Köszönöm, Mr. O'Brien.

— Még nem végeztünk, Mrs. Worth. Az ön férje járadékot biztosított önnek. Ön... hm... bizonyos akadályok miatt két hónapig kapta meg ezt a pénzt. Tizenhat hónapra négyezer dollár jár önnek. Ezt most kifizetem.

Heléne gondolkozott.

— Őszintén szólva, nem tudom, elfogadjam-e ezt a pénzt.

— Micsoda bolond beszéd ez?! Ehhez magának mindenképpen joga van. Aztán meg kell is. Éhen akar halni? Vegye csak el kedvesem. És jöjjön el máskor is hozzám. Biztosítom, hogy igen nagyra becsülöm magát.

— Engem? Aki gyilkosság kísérlete miatt börtönben ültem.

— Hagyjuk ezt! Erről a dologról nekem különvéleményem van.

Mikor Heléne lefelé haladt a lépcsőn, mosolygott. Tizenhat hónap óta először. És szíve megtelt reménnyel.

*

Heléne Worth, izgatottan sietett a Wawerly allé-beli villa felé. Hóna alatt óriási játékmackót szorongatott. Arra gondolt, hogy pár perc múlva megfoghatja kislánya kezét. A mackó nem fér be a rácson. Be kell dobni a kerítés fölé.

Heléne elmosolyodott. Szinte látta a repülő mackót és Ednát, amint odarohan és felkapja a nagyszerű játékot. Már csak két perc. Azután...

Valósággal lihegett, mikor megérkezett. A rácskapu zárva volt. Ednát egyelőre nem látta. Idegesen kóválygott a villa körül. Sehol senki. Érthetetlen, hiszen gyönyörű az idő, a kislánynak pedig levegő kell.

Végre ajtónyílást hallott. Nagyabajszú, öreg ember csoszogott kifelé az ösvényen. Heléne beszólt neki.

— Ön ide tartozik?

— Igen, kérem. A kertészt helyettesítem, minden harmadik napon. Öreg ember az is, oszt már nem bírja a mindennapos munkát. Mert bizony...

Heléne idegesen vágott közbe.

— Egy kislány van itt a kertben minden nap. Most sehol sem látom. Talán csak nem beteg?

— A kis Edna? Nem, az nem beteg. Egyéb baj van vele.

Helénenek a rémülettől elfulladt a hangja, mikor megkérdezte.

— Mi baj van vele?

— Hát, azt bizony ellopták.

Az asszony rettenetes erőfeszítéssel nyomta el feltörni készülő sikolyát.

— Ellopták?

— Igen. Nagy volt itt ma az izgalom!

Az öreg emberek bőbeszédűségével folytatta.

— Nincs azért nagy baj. A Worth kisasszonyok még csak a rendőrséget sem értesítették, mert nem akarnak botrányt és az ő eszközön nem lehet túljárni. Tudják ám ők, hogy ki lopta el a gyereket.

— Hát ki lopta el?

— Az anyja.

— Az anyja?

— Az hát! Merthogy elvették tőle, miután az erkölcsei miatt nem jogosult gyereknevelésre. Így aztán most ellopta. Nagy bestia az.

Láthatóan tetszett neki a szó. Meg is ismételte.

— Az ám, bestial! Mondta a miss Anne is...
De Heléne már akkor rohant. Szeméből om-
lott a könny. Szaladt, maga sem tudta hová és az
öreg kertész fejcsóválva nézett utána.

— Bolondok ám ezek a fehérszemélyek! —
morogta magában.

Két ember jöhet számításba!

Maga sem tudta, hogy ért haza. Remegő láb-
bal vonszolta fel magát a lépcsőn. Mikor szobá-
jába lépett, ijedten állt meg az ajtóban.

Az asztal mellett, középkorú, izmos férfi ült
és cigarettázott.

— Kerüljön csak beljebb, asszonyom! —
mondta nyugodtan.

Heléne nyugalmat erőszakolt magára.

— Kicsoda ön? Hogy került ide? — kérdezte.

Majd megmagyarázok szép sorjában mindent,
— felelt az idegen, — de előbb feleljen két kér-
désemre. Ön Heléne Worth?

— Igen.

— Miért sírt?

— Mert ellopták a gyermekemet. Most ind-
tam meg.

A férfi megdörzsölte az állát.

— Hát igen. Ebben az ügyben vagyok itt én
is. A nevem Thomas Brown. A Brown-féle ma-
gándetektíviroda tulajdonosa vagyok. Az ön só-
gornői megbíztak azzal, hogy...

Heléne közbevágott.

— Hogy szépen, botrány nélkül szerezz vissza a gyermeket tőlem. Igaz?

— Igaz.

— Én megértem őket. Magamat is megérténém, ha megtettem volna. De nem tettem meg. Valami öreg kertész mesélte el nekem az imént, a dolgot, mikor arra mentem, hogy lássam a kislányt. Nézze, ezt a mackót vittem neki. Elhiszi, amit mondok?

A férfi bólintott.

— Elhiszem. Ez a mackó, a hóna alatt, lehet trükk is, de a kisírt szeme elég bizonyíték nekem. Megbízóim kénytelenek voltak elbeszélni egyet-mást az ön ügyéről. Sajnálom önt, asszonyom és szívesen lennék segítségére, ha lehet...

— Adjon tanácsot, hogy találhatom meg a kislányomat?

— Keresni akarja?

— Természetesen. Csak nem nyugszom bele, hogy... ki tudja, mit csinálnak szegénykével? Talán nélkülözi! Talán rosszul bánnak vele! Igen, keresni fogom! Az anyai ösztön néha többet ér a legügyesebb detektívnél is.

— Talán a rendőrség...

— Nem, nem! Ha az elrablói megtudnák, hogy a rendőrség beleavatkozott!... Nem. Én magam akarom megtalálni!

— Amint gondolja! Talán tudok is némi útbaigazítást adni. Ismerem ezeket a kidneppereket. Véleményem szerint csak kettő jöhet számításba... igen... A hosszú Jack jelenleg a Sing-Singben ül, Karvaly Harry egy hete nősült és Kana-

dába ment nászútra. Csak két számbavehető van. Gorilla Ted és Tom Morley...

Heléne feszülten hallgatta a privátdetektívet, aki elgondolkozva, szinte magának beszélt.

— Tehát? — kérdezte.

— Tehát, mivel az én megbízatásom befejeződött, én megyek. Ha fél, hogy a rendőrség beavatkozása bajba sodorná a gyermeket, kísérelje meg ön a dolgot. Gorilla Tednek két lakása van. A címet ide írom. Ted Morley az Ezüst Nyilbárba jár minden este. Valószínűen övé a bár. Ott megtalálhatja. Good bye!

Heléne kezébe vette a kis cédulát és határozottan szorította össze a fogát.

*

Egy régi uccai ruhát próbált fel a tükör előtt.

— Hm! ... — gondolta — a fogház, úgy látszik, jó fogyókúra. Nem mondhatnám, hogy valami túlságosan jóltáplált volnék!

Szorosrahúzta az övet, valószínűtlenül karcsú derekán.

— Úgy látszik, mindennap fel fogok fedezni valami hiányt magamon és magamban, amit mind ennek a fogságnak köszönhetek ... mindent ...

Felsőhajtott és hangosan mondta.

— Mindegy! Aki bűnözött, az bűnhődjék!

— Úgy van! — szólalt meg valaki az ajtóban.

Heléne halkán felsikoltott és megfordult. Meg-

tántorodott. Kezével valami támaszlékot keresett, hogy el ne essen.

Az ajtóban barnaképű, fekete bajuszú, magas férfi állt. Nevetett. Szájából két sor vakítóan fehér fog csillogott. Nevetésében volt valami ragadozószerű.

— Pancho! — kiáltotta az asszony.

— Igen, én vagyok, szolgálatára Madamel!

— Hogy... hogy kerülsz ide?... Hogy mész?

— Ejnye, ez nem túlságosan szívélyes fogadtatás. Cseppet sem vagy gyengéd, kicsikém.

— Mit akarsz?

— Egy kis gyengédséget. Egy meleg hangot. Látod, a jó Pancho amint meghallotta, hogy visszatértél a... izé... külföldi utadról, mondjuk... azonnal lóhalálában rohant a világ másik végéről, hogy minél előbb üdvözölhessen és te olyan visszautasító vagy, hogy...

— Azonnal menj el innen!

— Azonnal. De előbb leülök egy kicsit. Így nil. Milyen cigarettád van? Camel? Nem rajongok érte, de ezúttal jó lesz ez is. Szerény ember voltam világéletemben.

Rágyujtott, hátradőlt a karosszékekben és élvezettel fujta a halványkék füstöt. Az asszony el-lenségesen nézett.

— Szabadna tudnom mégis, hogy minek köszönhetem a kiváló szerencsét?

Pancho da Rivera könnyedén leverte a hamut cigarettájáról és mosolyogva mondta

— Kizárólag a nagylelkűségemnek. Biztos!

tani akartalak róla, hogy megbocsátottam neked. Ez szép vonás nálam, ugy-e? Elvégre mégis csak kis híjja, hogy nem expediáltál át a más-világra! Igaz?

Heléne lehajtotta a fejét.

— Nagyon jól tudod, hogy én csak védekeztem. Le akartál szúrni!

— Persze, persze, egy kicsit fenyegetően viselkedtem, de azért még nem kell kilyukasztani az ember bőrét. Na, de hagyjuk ezt! Unom már a belvillongást! Azért jöttem, mert még mindig szeretlek és még mindig hajlandó vagyok téged feleségül venni.

— Én azonban még mindig nem vagyok hajlandó hozzád menni!

A férfi elnyomta cigarettáját, felállt és nyugodt léptekkel ment Heléne-hez.

— Ugyan, kislány, legyen már eszed! Ahelyett, hogy örülnél, még visszautasítasz? Tulajdonképpen mit akarsz kezdeni az életeddel?

— Ne törődj az életemmel! Van egy kislányom, aki...

— Akit elvettek tőled.

— Majd visszaszerzem.

— De csak, ha én is segítek.

— Nekem ne segíts! Tőled nem kell nekem semmi! Igenis, vissza fogom szerezni a gyermekemet. Neki akarok élni... és ... talán jön majd egy férfi egyszer, egy becsületes, komoly ember, aki nem a kislányom pénzét akarja, mint te. Majd ahhoz hozzámegyek, ha kér.

— Nem kér! Aránvlag nagyon kevés olyan

Becsületes, komoly ember van, aki szívesen vesz feleségül börtönviselt nőt.

— Nem a te gondod!

Pancho da Rivera felsóhajtott.

— Hát jó. Látom, nem lehet veled okosan beszélni. Le kell rólad mondanom egy életre. Rendben van. El fogok menni és nem látsz többé. De ma, de most... most itt maradok!

— Micsoda?

— Itt maradok. A mai éjszakádat nekem adod! Ezzel tartozol! Lásd be!

Keményen átfogta az asszony derekát. Heléne kétségbeesett erővel védekezett. Az erőfeszítéstől és dühtől vérvörösen sziszegte.

— Nem tartozom neked semmivel... Minden rosszat neked köszönhetek... Tönkretetted az életemet!... Elveszítettted velem a gyermekemet! Börtönbe juttattál? Mit akarsz még tőlem? Eressz el azonnal! Eressz el, te vadállat!

Lihegve dulakodtak. A szőnyeg csomóba gyűrődött lábuk alatt, két szék feldőlt. Az egyik estében betörte a toalettükröt.

— Karmolsz, te vadmacska; meg mertél karmolni? Nesze!

Megütötte az asszonyt. Heléne az ütés erejétől megingott és a földre roskadt. Vad zokogás rázta a testét.

Pancho da Rivera odébb lépett. Elővette zsebkendőjét és bekötötte vérző kezét. Füttyörészett. Mikor befejezte a kötözést, ránézett a földön fekvő asszonyra.

— Kelj fel!

Heléne nem mozdult, csak a válla remegett a sírástól.

— Nem hallod? Azt mondtam, hogy kelj fel! Ne akard, hogy odemenjek segíteni!

Fenyegetően az asszony felé mozdult. Heléne összeresztette és lassan felemelkedett.

— Felkelhetsz nyugodtan! Nem nyulok többet hozzád. Egy Pancho da Riverát csak egyszer lehet visszautasítani! Különben is elhatároztam, hogy más módon fogom kártalanítani magam. Idehallgass! El akarok utazni Ausztráliába. Itt van már a hajójegyem. De kellene egy kis alaptőke.

Az asszony megmozdult.

— Mennyit akarsz? — kérdezte és nyelt egyet az undortól.

— Hm... magam sem tudom... mennyi pénzed van?

— Kevés. Ezer dollárt adhatok.

A férfi felkacagott.

— Ezer dollárral akarod kiszúrni a szemem? Nevetséges. Legalább kétezerre van szükségem.

Heléne a szekrényhez lépett. Az ügyvédtől kapott négyezer dollár még ott volt érintetlenül. Kivett négy darab ötszáz dollárt.

— Mutasd azt a hajójegyet!

A férfi egy pillanat alatt megváltozott.

— Parancsolj — mondta udvariasan és kivette a tárcáját. Látod, csak első osztály. Luxus-kabinra nem volt pénzem. Rosszul megy a fegyverkereskedőknek. Hazámban már hat hónapja nem volt forradalom.

— Mi biztosít engem arról, hogy csakugyan elutazol? És nem zsarolsz többé?

— A becsületszavam!

Az aszony ajka kicsinylő mosolyra rándult.

— Valami erősebbet is mondhattál volna. Na mindegy. Figyelmeztetlek, hogy hiába is zsarolnál. Szegény vagyok.

— Igérem, hogy nem látsz többél

— Helyes. Itt a pénzed!

— Mi az, nem is fogsz velem kezét búcsúzól?

Heléne felkapta a fejét.

— Pénzt azt adok, de kezetfogni!... Túl sokat kívánsz. Most menj!

— Kérem! Ahogy akarod. Hm... hánt, hogy az előbb kissé hirtelen voltam...

— Nem baj. Ez még hozzátartozik a bűnhődésemhez!

Mikor a férfi mögött becsukódott az ajtó, Heléne nagyot sóhajtott és kinyitotta az ablakot.

— Na, talán túl vagyok már a purgatóriumon! — mondta. — Most pedig csak egy feladatom van. Megmenteni a kislányomat!

Gorilla Teddel még aznap este végzett. A rettegett híré banditát azonnal megtalálta és álmélkodva állapította meg, hogy ezeket a veszedelmes embereket milyen könnyű megközelíteni, ha pillanatnyilag nincs sok a rovásukon.

Gorilla Ted minden tekintetben megfelelt nevének. Hatalmas, tagbaszakadt ember volt, fel-

tűnően hosszú, hihetetlenül izmos karokkal, széles állkapcsú arca igazolta Darwinnak, a majmokkal való rokonságunkra vonatkozó elméletét.

Mikor egy ráncosarcú vénasszony pár perces kérdezősködés után bevezette, a Gorilla ágyában feküdt és nyögött. Heléne minden kertelés nélkül rátért a tárgyra. Gorilla Ted figyelmesen hallgatta és megcsóválta a fejét.

— Megnyugtathatom lady! Nem én loptam el a gyermekét! A legjobb akarattal sem tehettem volna. Az az átkozott csirkefogó Tom Morley belém géppuskázott a múlt héten. Egy kis nézeteltérésünk volt. Szakmai ellentét. Az orvosaim nyolc golyót szedtek ki a jobb lábamból.

Kis gondolkozás után hozzátette

— De lehet, hogy Tom Morley csinálta a dolgot.

— Milyen ember Tom Morley?

— Utolsó gazfickó. Szívtelen vadállat. Szégyellem, hogy egy a szakmánk. Nézze, mit csinált velem!

Megmutatta hatalmasan bebugyolált, merev lábát. Heléne menni készült. A Gorilla barátságosan vigyorgott.

— Ne haragudjék, hogy nem kísérhetem ki, lady!

*

Este féltizenegy volt, mikor Heléne Worth befejezte az öltözködést. Ma éjjel nagyon szép akart lenni. Magas, egyenesvállú, karcsú alakjához, tapadó, aránylamé estélyi ruha simult. Szőke haja rejtelemesen csillogott a lámpafényben.

Szemei iriszében titkok égtek. Gondosan rú-zsozta arcát és száját, aztán vállára kanyarította kis hermelinszegélyes, bordó belépőjét, lement és taxiba ült.

— Az Ezüst Nyíl mulatóhoz! — mondta a sofförnek.

Tíz perc múlva megállt az autó a night-club előtt. Heléne kiszállt, fizetett és lassú, nyugodt léptekkel ment a helyiségbe.

Feltűnő helyen ült le és sherry flippet rendelt. Aztán körülnézett.

Az izlésesen épített mulatóban frakkos, szmó-kingos férfiak és estélyiruhás nők ültek, járkáltak, táncoltak és beszélgettek. A zongora mellett, vöröshajú, vörösruhás, erősen kifestett nő állt és testét a jazz ritmusára rángatva, énekelt.

„The lady in red!...“

Nagy taps közepette fejezete be a divatos slá-gert. A pirosruhás nő hajlongott, de már senki sem törődött vele. A vendégek mind a bejárat felé néztek, ahol jól megtermett, vállas, sasorrú, élesszemű és kegyetlenszájú fiatalember állt.

A pincér letette Heléne elé a sherry flippet és az asszony megkérdezte.

— Ki ez az úr?

A pincér csodálkozva nézett rá.

— Ön nem ismeri Tom Morley-t.

Heléne megmerevedett.

— Ez Tom Morley?

— Igen. Az a négy úr mögötte a testőrsége. Mind a négy nagyszerű boxoló és halálbiztosan kezelik a revolvert. Folyton a sarkában vannak.

Csak akkor hagyják magára, mikor lefekszik. Heléne bólintott.

— Ügy! Csak mikor lefekszik. Köszönöm!

Tom Morley úgy jött be a lokálba, mint egy fejedelem. A nők sokatigérő tekintetének keresztliúzában, fölényes fejbólintással fogadta a köszöntéseket. Két ujját a homlokához érintve intett a pirosruhás nőnek, aki csókokat dobott feléje.

Most meglátta Heléne-t. Egy pillanatig őszinte csodálattal nézte. A tekintetük összevillant, aztán a férfi leült, közvetlenül a közelében.

A négy testőr a szomszéd asztalnál foglalt helyet. Konyakot rendeltek és csendesen ittak. Tom kitartóan fixírozta Heléne-t, de azért volt ideje arra is, hogy észrevegye azt a sötétkéruhás, keményarcú fiatalembert, aki elsétált az asztala előtt.

— Helló, Mr. Brook! — mondta. — Maga a legszorgalmasabb detektív a világon. Pedig most hiába szaglász erre. Hetek óta nem dolgozom.

— Mit szólna hozzá, ha ezt el is hinném, Tom? — kérdezte a detektív.

— Azt, hogy ez magára nézve sokkal egészségesebb, mintha nem hinné. Mert például ezek a gyerekek — itt a testőrség felé intett a fejével — már többször felajánlották, hogy hidegre tesz magát. Alig tudtam őket lebeszélni a dolgról.

— Igazán kedves — mondta a detektív hidegen. — Remélem, a bíróság, majd enyhítő körülménynek tudja be, annakidején.

Bólintott és továbbment. Az egyik testőr hátsószébe nyult és kérdő tekintetet vetett főnökére.

Tom Morley mosolygott és nemet intett. A jazz egy argentiniai tangóba kezdett és Tom felállt. Odalépett Heléne asztalához és kifogástalan udvariassággal hajolt meg.

— Táncol, asszonyom?

Heléne felemelkedett.

— Szívesen!

Morley öntelt mosollyal könyvelte el ezt a sima, akadálytalan sikert. Átkarolta az asszony karcsú derekát és táncolni kezdtek.

— Milyen modortalan vagyok — mondta hirtelen a gangszter, — be sem mutatkoztam...

— Felesleges. Tudom, hogy maga Tom Morley. Ki ne ismerné magát?

— Hát ez igaz, — mondta Tom, — híres vagyok. Ismernek és félnek tőlem. Hiába, nagyszerű érzés ilyen nagy embernek lenni.

Táncoltak. A jazz szinkópáiban egy rohanó szélesskálájú, új és kegyetlen kor beláthatatlan dimenzióit vizionálta Heléne. A dobogós argentinai tangóban gépfegyverek kattogtak, csöpögött a vér, zörgött az arany, buktak a bankok és jöttek a tankok.

Az asszony hirtelen felemelte a fejét.

— Mondja, ugy-e most maga az első számú közellenség?

Morley kidüllesztette mellét a vakítóan fehér frakking alatt.

— Én!

— És... hogy is mondjam?... Maga..., ölni is szokott?

— Hogynel

Heléne nyugodtan bólintott és továbbtáncoltak. Tom elmosolyodott.

— De maga ne féljen! Magát csak szeretni tudnám. Megölni nem.

Az asszony felvonta a vállát.

— Nem szeretem az olyan férfiakat, akik nem tudnának megölni. Egy asszony számára az lehet a legnagyobb diadal, ha például szerelem-féltésből — megölik.

Morley meglepődve nézett az asszonyra.

— Különös asszony maga! Ilyennel még nem volt dolgom. Azt hiszem, tudja, hogy nagyon tetszik nekem!

Heléne bólintott.

— Tudom.

A jazz egy váratlan fortisszimóval elhallgatott. Morley karját nyújtotta Heléne-nek és visszavezette az asztalhoz. Ő maga is leült. A férfi pezsgőt hozatott és pár pillanat múlva élénk beszélgetésbe merültek.

Kihívóan éles hang zavarta meg őket.

— Tom, beszélnem kell veled!

A vörösruhás énekesnő állt előttük. Tom Morley arca elsötétült. Fojtott dühvel mondta.

— Később, Lia! Látod, hogy most el vagyok foglalva!

— Látom. Túlságosan el vagy foglalva. Fél-órája itt vagy és még csak nem is üdvözöltél. Mindenki rajtam röhög.

— Röhögjenek! Ne törődj velük. Majd később megkereslek. Most menj!

A nő olyan piros lett a dühtől, mint a ruhája.

— Nem megyek! Nélküled nem megyek egy tapodtat sem. Azonnal kelj fel és gyere, mert olyan botrányt csinálok, amilyen még nem volt az Ezüst Nyilban.

Morley felállt. Végigvillantotta tekintetét az asszonyon és hidegen mondta.

— Takarodj!

— Micsoda? Engem kergetsz el? Emiatt az idegen tyúk miatt. Engem mersz elkergetni, aki...

Morley halálsápadt volt. Az előkelő máz egyszerre levált róla.

Dühtől rekedten mondta:

— Takarodj innen te rongy, mert kettétörlek! Heléne felugrott.

— Kérem, Mr. Morley, miattam igazán nem kell így bánnia velem! Hiszen mi alapjában véve nem akarunk egymástól semmit...

Ez a közbeszólás a vöröshajú nőnek csak olaj volt a tűzre. Nem törődve az emberekkel, akik már széles körben állták körül őket, rekedten rikácsolta.

— Még maga meri mondani, hogy nem akarom tőlem semmit? Csak rá kell nézni, hogy megergeti a szemét. De én nem adom Tomot senkinek. Velem gyűlik meg a baja, ha...

— Lial... — Morley hangja fenyegetően csengett.

— Véded? — sikoltott a nő. — Tetszik ne-

Ked? Szebb, mint én? Hát nézd meg magadnakí
És hogy többet is láthass belőle...

Heléne-hez ugrott, megragadta az aranylamé-
ruha vállát és egyetlen rántással letépte az asz-
szonyról.

Heléne felsikoltott. A ruha rongyokban hevert
a földön. A négy testőr érezte, hogy főnökük
bajban van, de most történt először, hogy nem
tudták, mit csináljanak? Tehetetlenül topogtak a
yeszekedők körül.

Morley tért először magához. Intett az egyik
testőrnek.

— A köpenyemet!

Egy perc múlva már bent volt a szélesvállú
frakkbelépő. Morley Heléne-re borította, aztán
ölbekapta az ájuldozó asszonyt és megindult
vele kifelé.

Lia utánuk ugrott. Tom odaszólt a testőrség-
nek.

— Szedjétek le rólam!

Lia pár pillanat múlva tehetetlenül lihegett az
egyik páholyban, a négy testőr összekarmolt arc-
cal, kócosan, félrecsúsztott nyakkendővel és halk-
de őszinte káromkodások közepette indult a ve-
zér után.

Morley akkor már besegítette autójába He-
léne-t.

A négy testőrt egyetlen pillantással vissza-
parancsolta, maga is beült és az óriási gépkocsi
hatalmas szökkenéssel elindult.

*

Az autó gyorsan haladt. Pár perc múlva megszólalt az asszony. Hangjában már nyoma sem volt az előbbi botrány izgalmának.

— Tulajdonképpen hová hajt maga? Hiszen a címemet sem tudja.

Morley felvonta a vállát. Cinikusan mosolygott.

— De tudom az enyémet. Azt hiszem, ez elég?

Heléne nyugodtan dőlt hátra a kocsiban.

— Maga azt hiszi, hogy valóban olyan könnyen kapható nővel ül itt, ahogy az a macska mondta? Úgy festek?

— Nem fest úgy — mondta őszintén a férfi.

— Nem akar feljönni hozzám?

Heléne egy pillanatig gondolkozott. Ednára gondolt. Határozott.

— Csak olyan nőt lehet levenni a lábáról, aki hagyja magát. Azt hiszem, nyugodtan feljöhetek — mondta.

Tom Morley diadalmasan mosolygott és rákapcsolt.

*

Elegáns villanegyedben, kétemeletes villa előtt állt meg az autó. Morley kiszállt és kisegítette az asszonyt.

— Szóval itt lakik? — kérdezte Heléne.

— Itt is — felelte a férfi. — A magamfajta szegény üldözött rókának sok lakásról kell gondoskodni, ha el akar rejtőzni a kékruhás parforce-vadászok elől. Ez mindenestre a legkedvesebb tartózkodási helyem és főhadiszállásom.

Az íriszobában likőröket és cigarettát tett egy apró, kerek asztalra és Heléne elé tolta.

— Parancsol?

Az asszony kezébe vette a lapos, szélestalpú poharat.

— Lia egészségére! — mondta.

Tom Morley meglepődve kapta fel a fejét.

— Miért?

— Mert neki köszönhetjük mindketten, hogy most itt vagyok.

Morley öntelt mosollyal nyugtázta a bókot és udvariasan kezecsókol.

— Én mindenesetre hálás vagyok neki — mondta. — Sohasem reméltem, hogy egy ilyen nagyszerű és gyönyörű asszony, mint maga, bizalmas kettesben legyen velem. Én nem vagyok valami könnyen hevülő ember, de úgy érzem, hogy máris szerelmes vagyok magába.

— Ugyan!

— Higyje el. Nem gondoltam volna, hogy ez is lehetséges. A nők mindig elkényeztettek. De azok olyanok voltak mind, mint Lia. Kis jelentéktelen rongyok...

— Szégyelje magát! Így beszél róluk? Micsoda hálátlanság!...

— Miért lennék hálás? Mert a nyakamba akaszzkodnak? Mert az útjaimat keresztezik? Mert megbénítanak? Mert minden pillanathán attól kell tartanom, hogy beköpnék a kékkabátosoknak?

Heléne felvonta a vállát.

! — Talán igaza van. De mit jelent ez maga-

nak, hogy most itt vagyok? Lehet, hogy két perc múlva veszem a kabátomat és elmegyek.

— Nem, ez nem lehet! Nem engedem!

— Erőszakkal visszatartana?

— Igen. Nem vagyok gyerek, akivel játszani lehet. De remélem, erre nem kerül sor. Nekem kell magam! Jobban, mint bárki. Mindent megkap tőlem, amit akar. Nem tudok magáról semmit, csak a keresztnévét. A többi nem fontos. Én különb szerelmes vagyok, mint más, mert más ember csak olyan kincseket ajánlhat fel az asszonyának, ami az övé. Én azt is felajánlom, ami a másé!

Heléne egy pillanatra behunyta a szemét. Győzelmes mosoly vibrált az ajka szögletében.

— Mindent? — kérdezte alig hallhatóan.

— Mindent! — kiáltotta a férfi és átkapta a derekát.

Szája szomjasan csapott le az asszony szájára. Heléne az első pillanatban védekező mozdulatot tett, de aztán átengedte magát a csóknak. Csak akkor bontakozott ki az ölelésből, mikor leroskadtak a széles, alacsony kerevetre.

— Tom Morley! — mondta Heléne. — Hajlandó egy kérdésemre felelni? Őszintén?

— Igen — felelte a férfi, de szemében felvillant a gyanu.

— Tegnap elraboltak egy kislányt a Waverly alle-ből. Edna Worth a neve. Maga rabolta el? A kidnepper elmosolyodott.

— Ennyi az egész? Erre igazán felelhetek. Én raboltam el.

— Helyes. Hajlandó a kedvemért szabadon eresztteni?

— Szabadon eresztteni? Váltásdíj nélkül?

— Igen.

Tom Morley elszomorodott.

— Kétszázezer dollár! — morogta rossz-kedvűen, aztán vállat vont.

— Akkor itt marad?

— Akkor itt maradok!

— Jó. Nem kérdezem, mi köze a dologhoz? Holnap reggel elmehet innen. És elviheti a gyereket. Becsületszavamra!

Heléne kinyújtotta a karját és meghúzta az állólámpa gyujtóláncát.

A szoba sötétbeborult.

A nyilazó Amor

Az ezüstharangos állóóra nyolcat kondult. Heléne Worth kinyitotta szemét és egy pillanatig nem tudta, hol van? Aztán egy pillantást vetett a mellette alvó férfire és összerázkódott.

Lassan, óvatosan kelt fel. Egy szék karfáján megpillantotta az estélyi ruhát, melyet Lia tépett le róla tegnap este.

Hosszas keresgélés után, néhány biztosító tűt talált egy dobozban, rajzszegek és iratszorító kapcsok társaságában. Felvette a ruhát és a biztosító tűkkel megerősítette magán.

A szoba hűvös volt az őszi reggelen. Az aszszony megborzongott és nyakába terítette a her-

melines belépőt. Cigaretta-t talált az íróasztalon és rágyújtott.

Elgondolkozva fújta a füstöt a mennyezet felé. Arra gondolt, hogy hol lehet most Edna? A kicsi szőkefürtös angyal, aki soha nem fogja megtudni, milyen áldozatot hozott érte az anyja. A züllött asszony, akinek már úgys minden mindegy...

Tekintete most a bronzszoborra esett. A szobor az íróasztalon állt, lehetett vagy harminc centiméter magas és a nyilazó átmort ábrázolta.

— A szerelem istene! — gondolta Helén és keserűen mosolygott. Hamutartóba nyomta cigarettáját és az alvó férfihez lépett. Megrázta a vállát.

— Tom!

A gangszter egy pillanat alatt felébredt és a megszokottság reflexmozdulatával kapott a revolvere után. Aztán elmosolyodott.

— Te vagy az?

— Én vagyok.

— Már fel is öltöztél? Ez aztán a frissesség!

— El akarok menni.

— Mi az ördögnek ez a nagy sietség! Nem érsz rá?

— Nem. Keljen fel, adja ide a gyermeket és eressen az ulamra.

Tom Morley tágranyította szemét és csodálkozva kérdezte.

— Micsoda gyermeket?

— Edna Worth-ot. Akit elrabolt.

— Adjam vissza?

— Természetesen. Ahogy megígérte. Én beváltottam a szavam. Most magán a sor.

A gangszter felült a heverőn. Álmosan hunyorgott és gúnyosan nevetett.

— Adjam vissza a gyereket? Váltásdíj nélkül? Te megőrültél, kicsikém!

Heléne rémülten fogta meg a karját és meg rázta.

— Nem örültem meg! Ne nevetgéljen! Azonnal adja vissza a gyermeket! A kislányomat! Megígérte. Azt mondta, hogy visszaadja, ha... ha én...

Morley elégedetten vigyorgott.

— Megígértem, persze, hogy megígértem. Mit nem ígér az ember ilyenkor? Nem igaz? De ami a kislányt illeti... ez túlzás. A gyermek mögött egy hatszázezer dolláros vagyon van. Én ennek a vagyonnak csak egy harmadrészét kértem. Tudom, hogy könnyelműség, de ezt a könnyelműséget most nem tetézem azzal, hogy ezt az egyharmadrészt kidobjam az ablakon.

— De...

— Tudom, mit akarsz mondani, fiam! Nincs igazad! Kétszázezer dollár mégis csak sok egy éjszakáért. Ezért, azt hiszem, bárkit megkaphatnék. És most hagyj aludni! Nyolc óra van és én még életemben nem keltem fel tizenegy előtt. Na, szervusz!

Heléne-nek minden vére az agyába tódult. Piros karikák ugráltak a szeme előtt. Minden elsötétült körülötte, mint akkor, abban a rettenetes sötétzárkában. Irtózva hátrált ettől a förtel-

mesen vigyorgó embertől, aki aljas cinizmusával kiölt belőle minden hitet. Térde megrogyott. Remegő kézzel kapaszkodott az íróasztalba. Ujjai valami hideget érintettek. Megmarkolta. Az Ámor-szobor volt. A nyilazó Ámor. Keze lassan elvörösödött, olyan erővel szorította a szobrot. A hangok rekedten és szaggatoltan bugyborékoltak elő torkából.

— Szóval... nem adod... vissza?...

— Nem, cicuskám, hagyjuk ezt a...

A többi már nem tudta kimondani. A szobor zúgva repült át a levegőn. Egy reccsenés hallatszott.

Tom Morley lassan visszaereszkedett a párnára. A mosoly ajkára fagyott. Tágranyitott szeme csodálkozva meredt a semmibe. Horpadt halántékán széles sugárban csurgott a vér. Ajka kinyílt, de már nem jött ki hang a torkán. Összeszorított ökle nagyot koppant a parketten. Aztán csend lett.

— Agyonvertem!...

Hangtalanul suttogta maga elé ezt a szót. Szájszöglete egy pillanatig idegesen rángatózott. Messziről nézte a férfi krétafehér, halálbameredt arcát. Aztán egyszerre, minden átmenet nélkül nagy nyugalom ömlött el egész lényén. Határozott léptekkel ment a kerevethoz és közvetlen közlelől belenézett a megüvegesedett szemekbe.

— Te elkészültél, fiatalember! — mondta hidegen. — Tartsak talán halotti beszédet feletted? Tarthatok... Egy csirkefogóval kevesebb van a földön! Én visszamegyek a börtönbe. Lá-

őd, még ez sem izgat túlságosan! Olyan mind-egy. A kislánnyal úgysem lehetek együtt. Tudod, Tom Morley, őszintén szólva, irigyellek is egy kicsit...

Mikor megfordult, lába megbotlott valami-
ben. A szobor volt. A nyilazó Ámor.

— A szerelem istene! — gondolta fanyar mosollyal és kisietett a szobából.

*

Halkan zárta be maga mögött az ajtót. Mel-
lére szorította kezét és hangosan lihegett. Most
jön a dolog nehezebbik része. Megtalálni a gyer-
meket.

— Hol lehet Edna? Ez a gazember azt
mondta az éjszaka, hogy itt van a házban. De
nem hazudott-e? És ha igazat mondott, megta-
lálhatja?

Találomra megindult lefelé a lépcsőn. Kétség-
beesett erővel markolta a korlátot és igyekezett,
hogy ne csapjon zajt. Lába úgy remegett, hogy
alig tudott lépni.

Négy-öt lépcsőfokon haladhatott lefelé, mikor
a lépcső alján kinyílt az ajtó és kilépett rajta
az egyik testőr. Pizsamakabát volt rajta és ál-
mosan, hunyorogva nézett az asszonyra.

Heléne torka összeszorult a rémülettől.

— Végel — suttogta kiszáradt ajakkal.

A szélesvállú, hatalmas állkapcsú gangszter
azonban egyszerre elmosolyodott. Ráismert az
asszonyra és barátságosan bólintott.

— Jó reggelt!

— Jó reggelt! — felelte Heléne alig hallhatóan.

A férfi bizalmaskodva nevetett.

— Na, kellemes éjszaka volt? — kérdezte szemtelenül hunyorgatva.

Heléne elvörösödött a haragtól.

— Semmi köze hozzá! — kiáltotta.

A másik behúzta a fejét a két váll közé.

— Na jó, jó, jó, azért nem kell fellármázni az egész házat.

Heléne is ezt akarta legkevésbé. A meghunyászkodó hang azonban visszaadta nyugalomát és új ötletet is adott neki. Magához intette a férfit.

— Idehallgasson! — mondta. — A vezér alszik és tizenegy előtt nem szabad felkelteni...

A testőr megvonta széles vállát.

— Tudom. Soha nem volt szabad tizenegy előtt zavarni.

— Helyes! Most pedig adja ide a gyermekeket.

— Miféle gyermekeket?

— A Worth bébit, akit tegnap elraboltak.

— Adjam oda? Minek?

— Mert el kell vinnem innen. A vezér nem érzi magát biztonságban. Nem akarja itt tartani.

— Úgy, úgy... és hová viszi?

Heléne ismét megijedt. Erre a harcra nagyon készületlenül állt ki. Ha most nem ad elfogadható választ, akkor gyanút fog és mihelyt egyszer gyanakodni kezdett, vége a főlényének. — Ugorjunk fejest! — gondolta és mosolygott.

— Hogy hová viszem? Maga csodálkozni fog.
A Gorilla Ted-hez.

A másik felkapta a fejét.

— Mi a fene?! Hát kibékültek? Ez lehetetlen!

— Maga nem tudja?

— Honnan tudnám? A vezér soha nem mond meg semmit. De ezt nem hittem volna, hiszen...

— Tudom! Nézeteltérés. Nyolc gépfegyvergolyót operáltak ki a lábából, dehát üzlet, üzlet.

Együtt voltam a vezérrel a Gorilla Ted lakásán.

A testőr hirtelen lecsapott rá.

— Hol lakik!?

— A 14. Avenuen, a Lincoln uccában — felelte nyugodtan az asszony.

A gangszter megnyugodott. Csendesen kérdezte.

— Szóval ismét együtt fogunk dolgozni a Gorillával?

— Természetesen.

— Én nem bánom. Na jöjjön, oszt vigye azt a kölyköt. De vigyázzon rá, mert...

— Tudom, kétszázezer dollárt ér!

— Maga mindent tud?

Heléne kacéran mosolygott.

— Na hallja, fiam! Én ne tudnék mindent?! —

A férfi ismét a vállát vonogatta.

A vezér nagyon könnyelmű. Biztos, hogy egyszer kitöri a nyakát valamelyik nő miatt...

Heléne komolyan bólintott.

— Én is azt hiszem!

Kezében tartotta Edna meleg és sima kezét, míg a taxi lassan nyomult előre, az óriási forgalmú uccákon. A kislány odahajtotta szőke fejét a prémes belépőre és nyugodtan, csendesen — kicsit mosolyogva aludt. Heléne agyában lázasan és meglehetősen összefüggéstelenül kergették egymást a gondolatok.

— Most persze meg kellene szöknii!... A gyerekekkel... Ezek még nem fedezték fel a gyilkosságot... és ha felfedezik?... A rendőrség?... A gyerek vele maradhatna, ha ... Nem, ez örültség. A törvény keze mindenképen utólérné... még ha nem gyilkolt volna, akkor is... Nála, a züllött asszonynál, akinek szeretője... és most... és aki börtönben volt... Most embert is ölt... Nem! Ezt nem lehet... Lelkiismeretlenség volna... ki kell inni a keserű poharat!

Hirtelen elhatározással kikopogott az ablakon a sofförnek.

— Forduljon vissza! Wawerly allé 4! — kiáltotta.

— Lehet, hogy örültséget követek el, de ha ez sem sikerül, akkor nincs igazság a földön. Ha az a két vénlány még ezek után is elítéli, akkor nincs szívük. De remélem...

Mikor a kocsi megállt a rácsos kapu előtt, Heléne gyöngéden felkeltette a gyermeket és megcsókolta.

— Itthon vagyunk, kicsikém! Kiszállunk. Gyere szépen!

Ölében vitte a kislányt a kapuig. Ott letette és becsengetett.

— Anyuka, te azt mondtad, hogy hozzád megyünk!

— Meggondoltam, drágám. Jobb ez így.

— Kinek jobb?

— Neked... és talán nekem is.

— És én akkor megint nem foglak látni ilyen sokáig?

— Dehogynem szívecsském, majd eljövök...

— Mikor?

Heléne-nek elsötétült a szeme egy pillanatra. Fojtott, bizonytalan hangon mondta.

— Azt nem tudom... talán nemsokára!

Csoszogó lépések közeledtek. A kerti út kanyarodójában feltűnt az öreg kertész görnyedt alakja. Heléne mégegyszer lehajolt és megcsókolta a kislányt. Aztán beugrott az autóba.

— A rendőrfőnökségre! — utasította a sofőrt.

Igen, visszaeső bűnös vagyok!

Ott ült a szolgálatos kapitány előtt. Idegesen szívta cigarettáját és a keztyűjét tépdeste.

— Jól értettem, asszonyom? Ön megölte az éjjel Tom Morley-t?

— Igen, jól értett kapitány úr. Megöltem.

— Hogyan ölte meg?

— Agyonvertem. Egy szoborral. A nyilazó Ámorral.

— Szabad tudnom az okot?

— Veszekedtünk. Elfogott az indulat... el-

vesztettem az önuralmam... felkaptam a szobrot és...

Keskeny fehér kezével ideges mozdulattal simított végig a homlokán. Remegett a szája, mikor folytatta:

— Kapitány úr, az rettenetes volt... mikor elhajítottam a szobrot, rögtön kijózanodtam. A feje nagyot reccsent. Ez a reccsenés egész életemen át a fülemben fog zúgni... most is hallom... Akkor megnyugodtam... Hidegfővel mérlegeltem a helyzetet.

— Szabad egy kérdést?

— Tessék.

— Milyen viszonyban volt ön azzal a ... szóval, az áldozattal.

Helène egy pillanatig hallgatott. Aztán vállat vont.

— A szeretője voltam.

— Úgy, úgy... szabad tudnom mégis a közvellen okot... miért ölte meg?

Helène gondolkozott.

— Kapitány úr... ez olyan dolog... ön meg fogja érteni, hogy titokban akarom tartani. Ha lehet. Tehát, amit elmondok...

— Csak nyugodtan! Ha egy lehetőség van rá, diszkréten fogjuk kezelni a dolgot.

— Kérem, Tom Morley elrabolta a gyermekeimet. Félttem, hogy a kislánynak baja esik. Azt sem akartam, hogy váltságdíjat kellessen érte fizetni... a gyermek vagyonából. Felkerestem...

— Szabad egy kérdést?

— Tessék.

— Mióta volt maga a szeretője ennek az embernek?

— Ma éjjel óta.

A kapitány elmosolyodott.

— Na, szép! Most ön valószínűen azt fogja mondani, hogy csak azért lett az övé, hogy a gyereket visszakapja.

— Igen. Ezt akarom mondani.

— Ne fáradjon! Tudom a többi. Az a bandita megígérte, hogy ha maga... szóval értjük egymást... akkor kiadja a gyermeket. Mikor maga meghozta ezt az áldozatot, akkor nem teljesítette az ígéretét. Igaz?

— Igaz.

— Nagyon szép, tanulságos mese. Egy hibája van. Kicsit regényes. Az élet nem produkál ilyen helyzeteket. Legjobb lesz, ha őszintén elmondja a kapcsolatát ezzel az emberrel! Ha bevall mindent!

Az asszony vállat vont.

— Kapitány úr, az ön dolga, hogy mit hisz el és mit nem. Én fenntartom, amit vallottam.

— Nagy hiba a konokság, fiam. Ezzel nálunk semmire sem megy.

— Sajnálom. Mást nem mondhatok. Talán nem is fontos. Nekem már úgyis mindegy, minden.

Csend volt, csak a vallomást vezető rendőrtiszt tolla sercegett a papíron. A kapitány szórakozottan cigarettázott. Pár perc múlva egy rendőr lépett be. Tisztelgett és jelentette:

— Kapitány úrnak alázatosan jelentem, a há-

zat megtaláltuk. A holttest ott van. Más senki. Nyilvánvalóan elmenekültek. Grant főfelügyelő úr és a bizottság ott van. A holttest mellett egy kis bronzszobor fekszik. Egy nyilazó gyereket ábrázol. Véres.

— Kösönöm Smith! Mehet.

A rendőr tisztelgett és kiment. A kapitány Heléne-re nézett.

— Még néhány kérdésem volna, asszonyom. Azonos ön azzal a Mrs. Heléne Worth-tal, aki... Heléne közbevágott.

— Azonos vagyok. Tizenhat hónapot töltöttem börtönben szándékos emberölés kísérlete miatt.

— Szóval visszaeső?...

— Igen, visszaeső vagyok!

— Ki volt az illető, akit akkor meg akart ölni?

— Nem akartam megölni! Csak majdnem megöltem. Ez nagy különbség, kapitány úr! Egyébként egy délamerikai férfi volt. Pancho da Rivera a neve.

— És..., hm... talán annak is a szeretője volt?

Heléne hidegen bólintott.

— Igen. Annak is...

A kapitány megcsóválta a fejét.

— Micsoda züllöttség!

Heléne elnevette magát. A rendőrtiszt ráförmedt.

— Mit nevet?!

— Nem fontos, kapitány úr. Kicsit filozofáltam, így gondolatban és az elméletem végső ér-

felelősen nevettem. Most pedig ne fáradjon tovább!
Mindent elmondtam, amit akartam. A további
kérdések feleslegesek. Úgysem válaszolnék rájuk.

A kapitány vállat vont és a másik asztalnál ülő
fiatalemberhez fordult.

— Mindent jegyzett?

— Igenis! Tessék parancsolni!

A kapitány Heléne felé tolta a teleirt íveket.

— Olvassa el és írja alá!

Heléne megfogta a feléje nyújtott tollat. A
jegyzőkönyvet nem olvasta el. Szó nélkül aláírta.

A kapitány csengetett. Egy rendőr lépett be és
feszesen megállt az ajtóban... A kapitány He-
léne-hez fordult:

— Előzetes letartóztatásba helyezem! — a
rendőrhöz fordult — vigye az őrizeteshöz!

Mikor Heléne a rendőrrel elhagyta a szobát, a
kapitány megcsóválta a fejét és a fogalmazóhoz
fordult.

— Mit szól ehhez a cinikus, romlott bestiá-
hoz?

A fiatalember elmosolyodott...

— Mit szóljak? Gyönyörű! Én mondom kapi-
tány úrnak, hogy szívesen fejbeveretném magam
vele...

A kapitány megvetően nézett végig rajta és sok
meggyőződéssel mondta:

— Hülye!

*

A vizsgálati fogságban eltöltött két hónap na-
gyon megviselte Heléne Worth-ot. Arca meg-
nyúlt, szőke haja gondozatlanul hült magas hom-

lokára, amint ott ült a főtárgyalási teremben, a vádlottak körülkerített emelvényén, háta mögött a két fogházörrel és ajka idegesen rándult meg néha.

Mr. O'Brien megráncigálta hatalmas ősz bajuszát, fel- és alá sétált az esküdtek hosszú asztala előtt és beszélni kezdett.

— Esküdt uraim! Mikor hivatlanul elvállaltam itt védencem védelmét, ezt két okból tettem. Az egyik ok, hogy harminc esztendeje vagyok a Worth-család védője és nálam senki sem ismeri jobban az ottani helyzetet és magát Mrs Worthot. A másik ok az, hogy olyan dolgoknak jöttem a nyomára, amelyek döntően fogják befolyásolni ezt az ügyet és ezt a főtárgyalást, elejétől végig visszautasítva és összetörve az ügyész úr vádját, egészen az önök felmentő végzéséig.

— Esküdt uraim! Itt ül magábaroskadva önök előtt egy asszony, akiről mindenki azt hiszi, hogy bűnös, léha, könnyelmű, züllött teremtés, aki...

*

— Nem értelek Dorothy, miért vagy ilyen szórakozott?

Dorothy félretolta a sakkfigurákat és rosszkedvűen mondta:

— Nincs kedvem játszani, Anne. Izgat ez a főtárgyalás. Most már bánom, hogy hagytam magam terrorizálni téled és nem mentem el.

— Bolond vénlány vagy! — csattant fel Miss Anne. — Mit törödsz az egész dologgal?

Dorothy felállt és az ablakhoz lépett. Hirtelen visszafordult.

— Nézd csak Anne! Próbálj egyszer életedben tárgyilagos lenni! És akkor rá fogsz jönni, hogy ebben a dologban, ebben az újabb tragédiában, nekünk is van egy kis részünk.

— Nekünk! Te megörültél!

— Ne erőltesd a felháborodást! Úgy sem sikerül. Ép olyan jól tudod, mint én, hogyha akkor nem ragaszkodunk ahhoz, hogy a kislányt elvegyék tőle, mindez nem történik meg.

Anne hallgatott. Rosszkedvűen dobálta be a figurákat a dobozba. Aztán csengetett. Kis szünet után ismét csengetett.

— Na mi van ezzel a Maryvel? Miért nem jön be. Talán elküldted?

— Igen.

— Hová?

Dorothy lehajtotta a fejét és kicsit szégyenkezve mondta:

— Tudod, ha már én nem mentem el... elküldtem a főtárgyalásra... megbíztam, hogy ha valami érdekes dolog történik, hát telefonáljon.

Anne rosszalóan csóválta a fejét.

— Micsoda szentimentalizmus!

*

... Mert esküdt uraim és hölgyeim, önök már sokszor meggyőződhettek róla, hogy a legdöntőbb bizonyítékok is alakulhatnak tévedésen és hogy a látszat gyakran csal. Azonnal be fogom

bizonyítani önöknek, hogy ezt a szerencsétlen, sorsüldözött asszonyt, csak felmenteni lehet. Mielőtt azonban folytatnám védőbeszédemet, egy utólag jelentkezett tanu kihallgatását fogom kérni és akkor az igen tisztelt ügyész úr vádja úgy fog összeomlani, mint egy — sértés ne essék, szólván — rosszul felépített kártyavár. (Derűlt-ség a hallgatóság soraiban.)

Az elnök erélyesen megkopogtatta ceruzájával az asztalt.

— Csendet kérek! Milyen tanuról beszél a védő úr?

— A neve Teddy Morton. Az alvilág és a rend-őrség azonban Gorilla Ted néven ismeri. Foglalkozására nézve gangszter és kidnepper. Azért jelentkezett csak most, az utolsó pillanatban, tanuvallomásra, mert a törvénnyel szemben egy kis elintézetlen ügye volt. Most már kimászott a bajból, nincs mitől tartania, tehát megjelent, hogy eleget tegyen polgári kötelességének.

— Szólítsák be a tanut.

Gorilla Ted vastag botra támaszkodva besántikált. Széles állkapcsú, szépnek cseppet sem mondható arca elvigyorodott, mikor az elnöki emelvény elé állt, hogy bemondja az adatait. Általános lett a derűlt-ség, mikor bemondta, hogy még nem volt büntetve.

— Hogy lehet az? — kérdezte az elnök.

Gorilla Ted ismét vigyorgott.

— Bocsánat — mondta — ez az én üzleti titkaim közé tartozik.

— Védő úr, a tanut ön állította elő, tessék fel-

tenni, szorosan erre a bűnügyre vonatkozó kérdéseit.

— Tudott ön a gyermek elrablásáról? — kérdezte O'Brien.

A Gorilla megdörzsölte széles állát.

— Csak annyit, amennyit az ujságban olvastam később a dologról.

— Mondja el, amit Mrs Worthra vonatkozóan tud!

— Hát kérem... Mrs. Worth felkeresett engem, a gyermek elrablását követő napon, délután. Nagyon határozottan és őszinte hangon beszélt.

— Mit mondott?

— Megkérdezte, hogy én tettem-e... hogy én loptam-e el... a... szóval én csináltam-e ezt a kis munkát? Mondtam, hogy nem. Nem is lehetett közöm a dolghoz, mert már harmadik hete súlyos betegen feküdtem. Ezt Mrs. Worth is láthatta.

— Tom Morley nevét említette a vádlott? — szólt hirtelen közbe az ügyész.

— Előbb én említettem. Mondtam, hogy valószínűen ő volt a... szóval, hogy ő lopta el a kislányt.

O'Brien diadalmasan nézett az ügyészre, aztán a Gorillához fordult.

— Tom Morleyra vonatkozóan nem kérdezett semmit öntől Mrs. Worth?

— De igen. Kérdezte, hogy milyen ember?

Az ügyvéd diadalmasan csapott jobb öklével a baltenyerébe.

— Köszönöm! Több kérdésem nincs.

Az elnök az ügyészhez fordult:

— Kiván az ügyész úr kérdést intézni a tanu-
hoz?

— Köszönöm, nem!

— A vádlott?

— Köszönöm, nem!

O'Brien az elnöki emelvény elé lépett.

— Elnök úr, kérem a tanu megesketését.

Az ügyész felugrott.

— Ellenzem. Elnök úr, a leghatározottabban tiltakozom az ellen, hogy egy ilyen ember szavait törvényes alapon igaznak minősítsék. Ez az ember, ez köztudomású, veszedelmes gengszter és csak enyhe törvényeinknek tudható be, hogy még mindig sikerült kibújni a igazságszolgáltatás keze alól. Ez az ember, az alibikirály. Egy-egy ügyében tizenkét hamistanut állít játszi könnyedséggel ez az ember a bíróság elé...

Gorilla Ted hirtelen közbeszólt:

— Kérem, ügyész úr, ne tessék itt felsorolni a többi. Inkább szívesen eltekintek a megesketésemtől.

Óriási derűtség az egész tárgyalóteremben. A Gorilla kicsit sértődötten teszi hozzá:

— De amit most elmondottam, az első szótól az utolsóig, igaz.

O'Brien ismét beszélni kezdett.

— Esküdt uraim! Azt hiszem most a legfényesebben beigazolódom, hogy Helene Worth soha azelőtt nem állott Tomas Morley-val összeköttetésben. Mrs. Worth tudta, hogy gyermekéért

óriási váltságdíjat fognak követelni. Félte a kislány életét. Ez az asszony a rendőrségen teljes, beismerő vallomást tett, de ott csak azt fogadták el, ami terhelő volt. A mentőkörülményeket nem hitték el neki. Miért? Igazán könnyű elképzelni, hogy egy anya, aki félti gyermeke vagyonát és főleg életét, a legmesszebbmenőkre is elhatározza magát és meghozza a legnagyobb áldozatot, amire csak anya képes lehet. Ez a szerencsétlen asszony, aki...

*

— Játsszol kislányom?

— Igen, Dorothy néni, de ez a baba már nagyon unalmas. Vegyél másikat!

— De hiszen egy hete sincs, hogy ezt kaptad!

— Nem baj! Anna néni mindig azt mondja, hogy én gazdag vagyok. Hát ha gazdag vagyok, akkor vegyünk új babát.

— Jó, jó! Majd veszünk. Nem akarsz kimenni a kertbe játszani?

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai megrendelhetők

vidéken az árusítóknál,

Dudapestre a kiadóhivat-

ban: Vilmos császár-ut 34.

— Kimehetek, de hiába megyek, anyuka már sosem jön arra.

— Majd egyszer megint arra jön, drágám.

A másik szobában megszólalt a telefon. Dorothy besietett.

— Halló!... Maga az Mary? Mi ujság?

— Vége a tárgyalásnak, Miss Worth.

— És?...

— Felmentették! De meg is érdemelte! Majd elmondom...

*

Heléne Worth elhárította a körülötte tolongó, ünneplő közönséget és az ujságírókat. Fáradt léptekkel ment a legközelebbi taxiig és beült.

A taxi a jól ismert villa előtt állt meg. Heléne kiszállt és végigsietett a rácskerítés mentén.

— Edna! — kiáltotta.

A kislány odaszaladt.

— Hát mégis eljöttél, anyuka? Már azt hittem, sose jössz.

— Bizony, drágám, én is azt hittem...

— Mit hoztál nekem?

— Most nem tudtam hozni semmit, de van otthon egy nagy mackó, majd legközelebb...

— Gyere be anyuka!

Heléne szomorúan ingatta a fejét.

— Nem lehet, kicsikém. Anne néni és Dorothy néni haragudnának.

— Nem haragudnának. Én majd szólok nekik, hogy ne haragudjanak. Jó? Na, gyere!

Felágaskodott és kinyitotta a kertkaput.

Heléne felfóvázva állt a küszöbön. A verandánt feltűnt Dorothy és Anne alakja. Heléne kicsit félve nézte őket, mikor belépett a kertbe. Dorothy mosolygott, Anne pedig elfordult, de Heléne látta, hogy az arcán nincs harag...

VÉGE.

Doktor Lázár Tamás kozmetikai intézete rosszul megy. Bútorait lefoglalta a háziúr és napok kérdése, hogy mindegyikre jól kerüljön. A szerencsétlen doktort egy ismeretlen nő megpofozza az Andrássy-úton. Az eset a lapokba kerül és mindenki romantikus háttérű szerelmi ügyet sejt a botrány mögött. Lázár doktor divatba jön, karriert csinál. Amíg újra összetalálkozik az ismeretlen nővel és míg eljut a frappáns befejezésig, erről szól

ÁKOS MIKLÓS

rendkívül mulatságos és fordulatos regénye, amely a *Világ-városi Regények* legközelebbi számában

HÁLA ISTEN, MEGPOFOZTAK

címmel jelenik meg.

285. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Népdal címe és kezdete
10. Baross vasúti rendszere
11. Beszámoló a tudásról
12. Fészekrakó hely
13. Messzeség
14. Ravaszágáról híres
17. Napisten
18. Testedzés egy neve
20. Stibium jele
22. Vezeték
23. Csapadék
24. Suhanc
26. A hét vezér egyike
27. Szóbelileg küld hírt
28. Ismert magyar vitéz
29. Magyarul: új
30. Leccapolni
32. Tejvállalat jele
33. Érték, fonet.
34. Régi pénz
35. Narkotizál
37. Monte Christo börtöne
- volt e vár
39. Hosszú ideig
41. ... baba, a rózsák anyja
44. Hívni, németül
45. Zavar
48. Pénznem

3. Harmadik személynek
4. Puhára főtt étel (ékezet nélkül)
5. Azonos betűk
6. Római 3-as
7. Z. Z.
8. Nap szaka
9. Kutyafajta
15. Szabadelvű
16. Táncmulatság
18. Gyanúsítás
19. Bántalmaz
21. Francia operakomponista
22. Olajoz
23. Női név
25. Széna, németül
26. Lök, taszít
28. Éra
30. Ülőhely
31. Vörös
33. Huz
36. Rendes gyerek
38. Madár
39. Mérleg kelléke
40. Híres karnagy, az Opera v. igazgatója
42. Női név
43. Csík
46. TK
47. Francia névelő

FÜGGŐLEGES:

1. Szállóige
2. Filmkomikus

284. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1. Adoma, 6. Sritt, 11. Nebel, 13. Zenei, 14. Falu végén keskeny gát, 15. Sorel, 16. Danse, 18. Zeng, 19. Ritkít, 20. Rettent, 21. Ekkó, 23. Ast, 24. Tri, 25. Hiú, 26. Kéz, 28. Est, 30. Vers, 31. Dalolás, 33. Eláru, 34. Tyúk, 37. Conte, 38. Dugna, 39. Notre, 42. Ontás, 43. Sódar, 44. Tinka.

Függőleges: 1. A nesz, 3. Defoe, 4. Meleg, 5. Alul, 6. Szédít, 7. Regatta, 8. In, 9. Te, 10. Tikett, 12. Barna kislány ugord átl, 17. Sintér, 19. Recitál, 21. Ét, 22. Kreáló, 27. Zs, 29. Tortura, 31. Lecens, 32. Lueger, 34. Tudni, 35. Unták, 36. Kacsa, 38. Drót, 40. 00. 41. T. D.

285. számú keresztrejtvény

1	2	3	4		5	6	7	8	9	↓
10				■	11					
12					■		■	13		
14				■	15	■	16	■	17	
	■		■	18		19			■	
20	21	■	22					■	23	
24		25					■	26		
27				■		■	28			
29			■	30		31				
32		■	33					■	34	
	■	35					■	36	■	
37	38	■		■		■	39		40	
41		42	■	43	■	44				
45			46		47	■	48			
↳										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy. vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egy Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Guszláv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

261. ÁKOS MIKLÓS: A bűnbak.
262. GOSZTONYI ADÁM: Egy fogadás története...
263. GÖRÖG LASZLÓ és JUHASZ LAJOS: Rejtett nyomokon.
264. TERNAY ISTVÁN: Az expresszvonat.
265. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A remek ötlet.
266. NÓGRÁDY BÉLA: A fehér légző.
267. NAGY KÁROLY: A reklámherceg.
268. GOSZTONYI ADÁM: Vérszomjas Jack pőre.
269. GÖRÖG LASZLÓ: Amikor már késő...
270. ÁKOS MIKLÓS: A császár nadrágja.
271. GYARFÁS MIKLÓS: Kató revolvere.
272. ERDŐDY JÁNOS: Vőlegényem, a gangszter.
273. LELESZY-BÉLA: A nehéz kenyér.
274. JUHASZ LAJOS: Ostrom az aranyvár ellen.
275. GÖRÖG LASZLÓ: Halálkeringő.
276. GOSZTONYI ADÁM: A szerencsés aranyásók
277. NÓGRÁDI BÉLA: A gépember szíve.
278. ERDŐDY JÁNOS: Saját tudósítónktól.
279. ÁKOS MIKLÓS: Halott a vonaton.
280. DOBÓ IVÁN: Miért ölték meg Pettersont?
281. CSÖNDES GÉZA: A világcsoda.
282. LELESZY-BÉLA: A szoknyás serif.
283. GOSZTONYI ADÁM: Utcái ismeretség.
284. JUHASZ LAJOS: Koronatanú.
285. NAGY KÁROLY: A züllött asszony.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

